

Ejk 313/2014

Při určení subjektu, který má ve smyslu § 123 zákona o pobytu cizinců povinnost uhradit náklady správního vyhoštění, je významná spojitost vzniklých nákladů a jejich úhrady s konkrétním správním vyhoštěním.

(Podle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 5. 2014, čj. 30 A 33/2013-40) eč

Autorka **nepovažuje za vhodné** zveřejnění ve Sbírce rozhodnutí.

Pozn. (G. S.): Prejudikatura nenalezena. Odůvodnění právní věty čítá cca 1 stranu, z čehož zhruba polovinu tvoří skutková tvrzení, proto v souladu s názorem autorky navrhuji ponechat v databázi právních vět. Rozhodnutí krajského soudu bylo napadeno kasační stížností, kterou NSS rozhodnutím ze dne 27. 10. 2014, sp. zn. 6 Azs 145/2014 (Pej 1677/2014), zamítl.

Do databáze navrhuji:

k § 123 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů

Při určení subjektu, který má ve smyslu § 123 zákona č. 236/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, povinnost uhradit náklady správního vyhoštění, je významná spojitost vzniklých nákladů a jejich úhrady s konkrétním správním vyhoštěním.

(Podle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 5. 2014, čj. 30 A 33/2013-40) eč

Autorka **nepovažuje za vhodné** zveřejnění ve Sbírce rozhodnutí.

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: Y. M., zast. JUDr. Stanislavem Kadečkou, advokátem AK se sídlem v Pardubicích, Sladkovského 601, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. dubna 2013, čj. MV-96891-19/OAM-2011,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl, že žalobce je povinen uhradit žalovanému náklady spojené se správním vyhoštěním ve smyslu ustanovení § 123 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve výši 42.896,- Kč (výrok č. I.). Současně mu uložil povinnost uhradit náklady řízení v souladu s ustanovením § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to v paušální částce 1.000,- Kč (výrok č. II.).

V jeho odůvodnění žalovaný uvedl, že dne 25. 10. 2011 vydala Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, odbor cizinecké policie, rozhodnutí čj. KRPE-29745-61/ČJ-2011-170022-SV, kterým bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 12. 2011. Dne 30. 8. 2011 bylo stejným orgánem vydáno rozhodnutí o zajištění cizince (žalobce) čj. KRPE-29745-18/ČJ-2011-170022-SV, a to v souladu s ustanovením § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Doba zajištění byla stanovena na 60 dnů a žalobce byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, Bělá pod Bezdězem. Toto rozhodnutí nabylo právní moci rovněž dne 30. 8. 2011. Následně bylo rozhodováno o prodloužení doby zajištění ve smyslu ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to rozhodnutími ze dne 25. 10. 2011, ze dne 25. 11. 2011, ze dne 25. 12. 2011 a ze dne 23. 1. 2012. Dne 24. 2. 2012 žalobce opustil zmíněné zařízení pro zajištění cizinců a byl přemístěn do pobytového střediska Kostelec nad Orlicí.

Žalovaný shrnul, že v souvislosti se správním vyhoštěním a zajištěním žalobce vznikly České republice - Ministerstvu vnitra náklady, jejichž výše je stanovena vyhláškou č. 447/2005 Sb. (strava na osobu v kalendářním dni ve výši 112,- Kč a ubytování 130,- Kč). Ve smyslu ustanovení § 123 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je povinen tyto náklady uhradit cizinec, který má být vyhoštěn na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. Za období od 30. 8. 2011 do 24. 2. 2012 tak činí celkové náklady částku 43.076,- Kč, z toho za stravu ve výši 19.936,- Kč, za pobyt v zařízení

pro zajištění cizinců ve výši 23.140,- Kč a přepravní náklady ve výši 229,- Kč. Žalobce z těchto nákladů uhradil celkem 409,- Kč, zbylo proto doplatit částku 42.896,- Kč.

Žalovaný závěrem uvedl, že zkoumal rovněž poznatek, že žalobce měl být údajně během svého pobytu na území ČR zaměstnán u více zaměstnavatelů, což by mohlo mít za důsledek povinnost zaměstnavatele uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním cizince. Požádal proto Krajské ředitelství Policie ČR Pardubického kraje o zaslání materiálů ze správního spisu týkajících se případného pracovního poměru žalobce bez příslušného povolení. Obdržel protokol o podání vysvětlení čj. KRPE-29745-15/ČJ-2011-170022-SV, ve kterém žalobce sdělil, že se od července 2003 různě potuloval po území ČR a sháněl jakoukoliv práci a že vždy nějakou práci sehnal. Dále uvedl, že v roce 2007 pracoval na stavbách v Brně. Rovněž uvedl, že kolem roku 2009 pracoval na stavbách v Pardubicích a v různých firmách v Pardubicích, jejichž názvy neví. Tento protokol o podání vysvětlení však neobsahuje žádnou informaci o konkrétní firmě, ve které byl žalobce zaměstnán.

Policie ČR v reakci na žádost o poskytnutí materiálů týkajících se případného pracovního poměru žalobce sdělila žalovanému v písemnosti nazvané Informace ke správnímu řízení (čj. KRPE-97295-2/ČJ-2012-170022), že nedisponuje žádným poznatkem ohledně nelegálního zaměstnání žalobce. Současně sdělila, že se žalobcem vedla správní řízení ve věci správního vyhoštění pod čj. KRPE-60461/ČJ-2012-170022-SV a že v tomto řízení bylo prokázáno, že minimálně v období od 1. 6. 2012 do 23. 7. 2012 byl zaměstnán nelegálně v Pardubicích ve společnosti TVK, s. r. o. Zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění však nebylo v tomto správním řízení použito a navíc žalobce pracoval u této firmy poté, co byl propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, Bělá pod Bezdězem.

Žalovaný uzavřel, že v průběhu správního řízení tedy nebyl zjištěn konkrétní zaměstnavatel, který by žalobce bez povolení zaměstnání zaměstnal, tudíž povinnost uhradit tyto náklady má žalobce sám.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí a jeho zrušení co do výroku č. I. a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Předně namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný dle jeho názoru nedostál zákonným požadavkům na odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu (v tomto směru poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 A 48/2001-47). V řízení před žalovaným výslovně uváděl, že v době svého pobytu na území České republiky byl zaměstnáván více zaměstnavateli. Z tohoto důvodu bylo na jeho případ nutno aplikovat ustanovení § 123 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého má za cizince, který byl na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním ten, kdo jej zaměstnal. Žalobce se přitom nikdy během pobytu na území ČR neprokazoval vůči zaměstnavateli žádným povolením k zaměstnání či pobytu. Uvedená skutečnost je dle žalobce dostatečně prokázána dokumenty obsaženými ve správních spisech a je uvedena i v rozhodnutí Policie

České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru cizinecké policie Pardubice, ze dne 25. 10. 2011, čj. KRPE-29745-61/ČJ-2011-170022-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, jakožto i v druhoinstančním rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 9. 12. 2011, čj. CPR-11370/ČJ-2011-9CPR-V237. Předmětná skutečnost, že žalobce byl nelegálně zaměstnán, je přímo jedním z nosných důvodů výroků uvedených rozhodnutí a v obou případech jde o pravomocná správní rozhodnutí. V obou rozhodnutích se navíc tvrdí, že žalobce byl zadržen v areálu společnosti TVK-CZ, s. r. o., v Pardubicích. Žalobce na tuto skutečnost výslovně správní orgán upozorňoval s tím, že u této společnosti by měly být opatřeny podklady rozhodnutí. Uvedené námitky však žalovaný zcela pominul a vůbec se jimi nezabýval. Povinnost shromáždit podklady rozhodnutí váže přitom jednoznačně žalovaného, což lze dle žalobce dovodit i prostřednictvím eurokonformního výkladu ustanovení § 123 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce dále namítl nezákonnost rozhodnutí z důvodu, že skutkový stav, jenž vzal správní orgán za prokázaný, nemá oporu ve správních spisech. Žalovaný nejenže se nevypořádal s existencí pravomocných správních rozhodnutí, ale v přímém rozporu s nimi uvedl, že není dostupná žádná informace o konkrétní firmě, ve které měl být žalobce zaměstnán. Dle žalobce se potom nabízí otázka, zda byla předmětná rozhodnutí založena na tvrzeních zcela bez opory v provedených důkazech, nebo jsou-li zde důkazy přímo nepravdivé. V takovém případě by zde byl důvod pro obnovu řízení dle ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

Dle žalobce spočívá nezákonnost napadeného rozhodnutí i v nesprávném právním posouzení. Žalobce konstatoval, že v právním státě není akceptovatelné, aby skutečnosti, které tvoří nosné důvody pravomocného rozhodnutí orgánu veřejné moci, byly jiným orgánem veřejné moci v neprospěch účastníka řízení zcela ignorovány a pokládány za neexistující, aniž by se s nimi pokusil správní orgán alespoň nějakým způsobem vypořádat. Dle žalobce si žalovaný zcela chybně vyložil postup, jakým má dohledat subjekt povinný k náhradě nákladů spojených se správním vyhoštěním. Žalovaný od počátku směřoval řízení k tomu, že uloží tyto náklady k úhradě žalobci a nepřibral za účastníka řízení jiné osoby, které by dle právní úpravy přicházely v úvahu dříve než žalobce, ani si od nich nevyžádal vyjádření (jde zejména o zmíněnou společnost TVK, s. r. o.).

Žalobce upozornil na důvodovou zprávu k novele zák. č. 427/2010 Sb., již byla změněna právní úprava úhrady nákladů v ustanovení § 123 zákona o pobytu cizinců, která výslovně uvádí, že ustanovení odstavce 2 zohledňuje Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2009/52/ES o minimálních normách pro sankce a opatření vůči zaměstnavatelům neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Tato směrnice zakazuje zaměstnávání neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí s cílem bojovat proti nedovolenému přistěhovalectví. Za tímto účelem stanoví minimální společné normy pro sankce a opatření, jež mají být v členských státech uplatňovány vůči zaměstnavatelům, kteří tento zákaz porušují. Předmětná směrnice ve svém článku 5 odst. 2 písm. b) zároveň

zakotvuje povinnost členských států, aby náklady spojené se správním vyhoštěním nelegálně zaměstnaného cizince nesl jeho zaměstnavatel. Článek 8 odst. 2 směrnice potom dále rozšiřuje okruh odpovědných subjektů o všechny subjekty ve smluvním řetězci, které věděly nebo měly a mohly vědět o zaměstnávání nelegálně pobývajících cizinců (typicky se jedná o smluvní vztahy při realizaci staveb, kdy hlavní dodavatel stavby najímá na dílčí činnosti další subjekty, které následně najímají další subjekty na doplňkové a dílčí činnosti), což také nachází odraz v ustanovení § 123 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce zdůraznil, že žalovaného výslovně upozorňoval na rozhodnutí a související spis Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru cizinecké policie Pardubice, ze dne 1. 8. 2012, čj. KRPE-60461-36/ČJ-2012-170022-SV, jež jsou přímým dokladem o práci žalobce pro společnost TVK-CZ, s. r. o., a Sanalis Group, s. r. o., (ve správním spise by se měla nacházet pracovní smlouva). Žalovaný tedy dle názoru žalobce rozhodl nesprávně i v tom ohledu, že zmíněný zaměstnavatel není povinen uhradit náklady řízení. Podstatnou je totiž pouze ta skutečnost, že žalobce byl u zmíněného zaměstnavatele zaměstnán před vydáním napadeného rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním a rozhodným je skutkový a právní stav ke dni vydání rozhodnutí. Právně irelevantní je naopak to, že se tak stalo až po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Porušil-li tak zaměstnavatel právní předpisy tím, že zaměstnával nelegálně cizince, je povinen nést mj. náklady související s jeho vyhoštěním, a to bez ohledu na to, zdali cizinci již bylo vyhoštění v době zaměstnání uloženo či nikoli. Zaplacení výdajů souvisejících s navrácením neoprávněně zaměstnaných patří dle čl. 5 odst. 2 písm. b) uvedené evropské směrnice výslovně mezi finanční sankce za porušení zákazu neoprávněného zaměstnávání.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že žalobce nesdělil v tomto řízení název žádného zaměstnavatele, u něž by byl nelegálně zaměstnán (viz protokol o podání vysvětlení ze dne 30. 11. 2011, čj. KRPE-29745-15/ČJ-2011-170022-SV, který je součástí spisu). Rovněž vyžádané vyjádření Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (čj. KRPE-97295-2/ČJ-2012-170022) obsahuje jasné a zřetelné vyjádření policejního orgánu, že v rámci správního řízení o vyhoštění nebyla zjištěna žádná konkrétní okolnost týkající se výkonu výdělečné aktivity prováděné žalobcem, který neuvedl žádný název firmy či zaměstnavatele. Vzhledem ke zjištěnému stavu věci neměl tudíž žalovaný podklad pro aplikaci ustanovení § 123 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a s ohledem na zákonnou posloupnost povinných osob uložil povinnost uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním vyhoštěnému cizinci, tj. žalobci.

Žalobní argumentaci žalobce označil za zcela nepřípadnou a irelevantní, neboť v žalobě citovaná směrnice i právní argumentace se vztahují na případ, kdy je v průběhu správního řízení zjištěn zaměstnavatel. Musí tomu tak ale být v daném

řízení. Firma, kterou žalobce opakovaně zmiňuje, nemohla být účastníkem správního řízení ve věci úhrady nákladů spojených se správním vyhoštěním, neboť v jiném správním řízení ve věci správního vyhoštění, kde bylo tvrzeno, že v ní byl žalobce nelegálně zaměstnán, nedošlo k zajištění žalobce a žádné náklady spojené se správním vyhoštěním nevznikly. V dalším správním řízení ve věci správního vyhoštění nebyl zjištěn zaměstnavatel, který by žalobce nelegálně zaměstnával, a to ani policejním orgánem, ani správním orgánem rozhodujícím ve věci. Navíc žalobce žádnou takovou skutečnost netvrdil a nedoložil (viz jeho výpovědi, vyjádření právního zástupce ze dne 22. 11. 2012 či nereagování na výzvu ze dne 9. 1. 2013). Žalovaný dodal, že nevykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění neovlivňuje povinnost hradit náklady spojené se správním vyhoštěním.

Při jednání soudu konaném dne 20. 5. 2014 setrvaly obě strany sporu na svých argumentech a procesních návrzích.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo a není sporu o tom, že dne 25. 10. 2011 bylo vydáno rozhodnutí čj. KRPE-29745-61/ČJ-2011-170022-SV o správním vyhoštění žalobce. V průběhu správního řízení byl za účelem tohoto vyhoštění rozhodnutím ze dne 30. 8. 2011 zajištěn a v době od 30. 8. 2011 do 24. 2. 2012 pobýval v zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, Bělá pod Bezdězem. V souvislosti s tímto zajištěním vznikly předmětné náklady, tj. náklady za stravu, ubytování a za přepravu.

Spornou mezi účastníky je otázka, zda náklady předmětného správního vyhoštění měly být uloženy ve smyslu ustanovení § 123 odst. 3 zákona o pobytu cizinců k úhradě žalobci (tj. cizinci), jak tvrdí žalovaný, či měly být uloženy ve smyslu ustanovení § 123 odst. 2 téhož zákona k úhradě zaměstnavateli, který žalobce zaměstnal bez povolení k zaměstnání, když takovéto zaměstnání bylo správními orgány zjištěno minimálně od 1. 6. do 19. 7. 2012 (v důsledku čehož bylo žalobci uloženo rovněž správní vyhoštění), jak namítá žalobce.

Úhradu nákladů spojených se správním vyhoštěním upravuje ustanovení § 123 zákona o pobytu cizinců. Dle jeho odstavce prvního zahrnují náklady spojené se správním vyhoštěním náklady na ubytování a stravování, přepravní náklady a ostatní nutné peněžní náklady.

Jde-li o správní vyhoštění cizince, který byl na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, je-li podle zvláštního právního předpisu vyžadováno, nebo platného oprávnění k pobytu, je povinen náklady spojené se správním vyhoštěním podle prvního uhradit ten, kdo cizince zaměstnal. Nelze-li náklady spojené se správním vyhoštěním takto uhradit, je povinen tyto náklady nebo jejich zbývajících část uhradit ten, kdo uzavřel se zaměstnavatelem jako subdodavatelem dohodu, v rámci jejíhož plnění zaměstnavatel cizince zaměstnával, nebo každý, kdo na základě svých existujících obchodních smluvních vztahů věděl nebo vědět měl a mohl o

zaměstnávání cizinců bez povolení k zaměstnání nebo platného oprávnění k pobytu u zaměstnavatele (odstavec druhý téhož ustanovení).

Nehradí-li náklady spojené se správním vyhoštěním osoba uvedená v citovaném odstavci 2, a pokud tyto náklady nebyly uhrazeny z finanční záruky složené cizincem nebo složitelem podle § 123c, je povinen tyto náklady uhradit cizinec, který má být vyhoštěn na základě rozhodnutí o správním vyhoštění (odstavec třetí zmíněného ustanovení).

Dle názoru krajského soudu je pro posouzení významná spojitost vzniklých nákladů a jejich úhrady s konkrétním správním vyhoštěním, tj. rozlišení, o náklady kterého správního vyhoštění jde. Je zcela nepochybné, že v daném případě šlo o náklady spojené se správním vyhoštěním uloženým žalobci rozhodnutím ze dne 25. 10. 2011, čj. KRPE-29745-61/ČJ-2011-170022-SV (dále také jen „první správní vyhoštění“), které bylo uloženo z toho důvodu, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, konkrétně bez víza a platného cestovního dokladu. V průběhu tohoto správního řízení byl za účelem správního vyhoštění rozhodnutím ze dne 30. 8. 2011 zajištěn a v době od 30. 8. 2011 do 24. 2. 2012 pobýval v zařízení pro zajištění cizinců. Zde také vznikly předmětné náklady, tj. náklady za stravu, ubytování a za přepravu. Žalobce současně požádal o mezinárodní ochranu formou azylu a poté, co opustil zařízení pro zajištění cizinců, tj. po 24. 2. 2012, se zdržoval v Pobytovém středisku v Kostelci nad Orlicí.

Dne 23. 7. 2012 bylo kontrolou hlídky cizinecké policie zjištěno, že žalobce je nelegálně zaměstnán společností Sanalis Group, s. r. o. Následně bylo žalobci rozhodnutím ze dne 1. 8. 2012, čj. KRPE-60461-36/ČJ-2012-170022-SV, uloženo správní vyhoštění z důvodu zaměstnání bez povolení v době od 1. 6. do 19. 7. 2012 a v den kontroly, tj. dne 23. 7. 2012 (dále také jen „druhé správní vyhoštění“). Tyto skutečnosti vyplynuly z tohoto rozhodnutí o uložení druhého správního vyhoštění, které bylo předloženo při soudním jednání.

Jak je již shora uvedeno, krajský soud zejména s ohledem na znění ustanovení § 123 odst. 1 zákona o pobytu cizinců považuje souvislost úhrady nákladů správního vyhoštění s konkrétním správním vyhoštěním za stěžejní. Proto přisvědčil názoru žalovaného, že v posuzovaném případě byla na místě aplikace ustanovení § 123 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť šlo o náklady spojené s prvním správním vyhoštěním, které bylo žalobci uloženo z důvodu jeho pobytu na území ČR bez platného cestovního dokladu a víza. Ve správním řízení ve věci prvního správního vyhoštění totiž žádný zaměstnavatel, který by žalobce nelegálně zaměstnával, zjištěn nebyl. Ani sám žalobce žádného konkrétního zaměstnavatele v tomto řízení neoznačil, jak vyplývá z protokolu o podání vysvětlení ze dne 30. srpna 2011, čj. KRPE-29745-15/ČJ-2011-170022-SV, ve kterém pouze obecně sdělil, že pracoval na různých stavbách. Žádná konkrétní informace v tomto směru nevyplynula ani z vyjádření zástupce žalobce ze dne 22. 11. 2012, ani z informace poskytnuté Policií ČR dne 6. 12. 2012 v reakci na žádost o poskytnutí materiálů týkajících se případného pracovního poměru žalobce, neboť jediný její poznatek o nelegálním zaměstnání žalobce (konkrétně po datu 1. 6. 2012) se týkal doby nevztahující se k

prvnímu správnímu vyhoštění a tedy ani k nákladům spojeným s prvním správním vyhoštěním.

Krajský soud se tedy neztotožňuje s názorem žalobce, který považuje za podstatné, že ke zjištění žalobcova nelegálního zaměstnání (a jeho zaměstnavatele) došlo před vydáním rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady spojené s prvním správním vyhoštěním, tedy že rozhodným je skutkový a právní stav ke dni vydání tohoto rozhodnutí o úhradě nákladů. Takový názor nejen že neodpovídá dikci ustanovení § 123 zákona o pobytu cizinců ohledně nákladů spojených se správním vyhoštěním (v tomto případě tedy s prvním správním vyhoštěním, které bylo uloženo z důvodu pobytu žalobce na území ČR bez víza a platného cestovního dokladu a nikoliv z důvodu nelegálního zaměstnání). Vedl by však i k absurdnímu závěru, že určení subjektu, který má povinnost náklady správního vyhoštění uhradit, by záviselo i na tom, jak rychle správní orgán rozhodnutí o úhradě nákladů vydá. Tak by se stalo rozhodujícím, zda správní orgán vydá předmětné rozhodnutí ihned po propuštění cizince ze zařízení pro zajištění cizinců a vyčíslení nákladů s tím spojených do zahájení případného dalšího správního řízení, tj. jako v dané věci do zahájení řízení ohledně druhého správního vyhoštění žalobce z důvodu nelegálního zaměstnání. Rozhodujícím by tak v daném případě bylo pouze to, zda žalovaný vydal rozhodnutí v období od února 2011 do července, resp. srpna 2012, nebo až po tomto období.

Krajský soud neshledal za důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, která měla dle žalobce spočívat v tom, že žalovaný zcela pominul a nezabýval se jeho tvrzením o tom, že byl v době svého pobytu na území České republiky zaměstnáván více zaměstnavateli. Žalovaný se touto jeho argumentací zabýval na straně 4 napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že v průběhu prvního správního vyhoštění nebyl zjištěn konkrétní zaměstnavatel, který by žalobce bez povolení k zaměstnání zaměstnal. Současně konstatoval, že nelegální zaměstnání bylo zjištěno až ve správním řízení vedeném se žalobcem ohledně dalšího, tj. druhého, správního vyhoštění po propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců, v průběhu kterého však žalobce zajištěn nebyl. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného jsou tak patrné jeho úvahy o tom, jakým úsudkem byl veden a k jakému závěru dospěl a proč nepřisvědčil zmíněné argumentaci žalobce. Skutečnost, že žalobce s jeho závěry nesouhlasí, nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného nezpůsobuje.

S uvedenou žalobní námitkou úzce souvisí i další, ve které žalobce žalovanému vytýká, že skutkový stav, jenž vzal za prokázaný, nemá oporu ve správních spisech, když se nejen nevypořádal s existencí pravomocných správních rozhodnutí, ale i v přímém rozporu s nimi uvedl, že není dostupná žádná informace o konkrétní firmě, ve které měl být žalobce zaměstnán. Takto formulovaná námitka však vytrhuje závěr o nezjištěném zaměstnavateli žalobce z kontextu rozhodnutí žalovaného. Ten přece připustil a uvedl, že nelegální zaměstnání žalobce zjištěno bylo, ale až ve správním řízení vedeném ohledně druhého správního vyhoštění žalobce, v průběhu kterého však nebyl institut zajištění použit. Zřetelné jsou přitom úvahy žalovaného

o tom, že vzniklé náklady správního vyhoštění jsou po žalobci požadovány za jeho zajištění v průběhu prvního správního vyhoštění, kdy konkrétní zaměstnavatel, který by žalobce bez povolení k zaměstnání zaměstnal, zjištěn nebyl.

V této souvislosti nutno podotknout, že není pravdou, jak tvrdí žaloba na straně 3, že žalobcovo nelegální zaměstnání je přímo jedním z nosných důvodů výroků rozhodnutí ze dne 25. 10. 2011, čj. KRPE-29745-61/ČJ-2011-170022-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, jakožto i druhoinstančního rozhodnutí ze dne 9. 12. 2011, čj. CPR-11370/ČJ-2011-9CPR-V237. Předmětná rozhodnutí se týkají prvního správního vyhoštění žalobce, které (jak je již shora vícekrát uvedeno) bylo uloženo z toho důvodu, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, konkrétně bez víza a platného cestovního dokladu. Teprve až rozhodnutím ze dne 1. 8. 2012, čj. KRPE-60461-36/ČJ-2012-170022-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z důvodu zaměstnání bez povolení, když bylo zjištěno jeho nelegální zaměstnání společností Sanalis Group, s. r. o.

K poznámce žalobce, že byl zadržen v areálu společnosti TVK-CZ, s. r. o., v Pardubicích, a proto měly být u této společnosti opatřeny podklady pro rozhodnutí o prvním správním vyhoštění, dlužno dodat následující. Z rozhodnutí o zajištění ze dne 30. 8. 2011 a následně i z rozhodnutí o prvním správním vyhoštění vyplývá, že žalobce byl kontrolován hlídkou cizinecké policie dne 29. 8. 2011 v 19.30 hod. „v Pardubicích v ulici Pražská v areálu společnosti TVK, s. r. o.“ Byl tedy kontrolován ve večerních hodinách na veřejně přístupné ulici Pražská a ani sám žalobce, ač k tomu měl během řízení o prvním správním vyhoštění několik příležitostí, nesdělil (ani nenaznačil), že by ve zmíněné společnosti pracoval.

Závěrem krajský soud konstatuje, že nepovažoval za nutné pokládat předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie, neboť pochybnosti o souladné interpretaci ustanovení § 123 odst. 2 zákona o pobytu cizinců s ustanovením čl. 5 odst. 2 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/52/ES o minimálních normách pro sankce a opatření vůči zaměstnavatelům neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí mu nevznikly.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 87 odst. 3 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. května 2014

JUDr. Jan Rutsch v. r.

předseda senátu